

Hærens Brugbarhed og Kampdygtighed, om vi ikke have dem.

De 4 Stabssergenter ved hver Bataillon ville efter Oplysningerne koste 49,000 Kr. Jeg kan ikke tro, de ville gøre Gavn for de Penge.

Saa er der Spørgsmaalet om Musikken. Ja, jeg hører ogsaa til dem, hvem det fryder at høre god Musik, og jeg under ogsaa Soldaterne den Fornøjelse. Jeg kunde for saa vidt ogsaa godt være med til at bibeholde Musikken, hvis det ikke kostede for mange Penge. Men jeg tror alligevel, at man overvurderer Betydningen af at have denne Musik. Det er mere de Byer, hvor der findes Garnison, der have Gavn af den, og jeg kan godt forstaa, at Nyborg, Helsingør og Aarhus — København maaske ogsaa — nødvendig ville undvære disse gode Musikkorps, som det mangen Gang er. Men for Soldaternes Dygtiggørelse i det hele spiller Musikken, tror jeg, en ret ringe Rolle. Man ser det her i København. Jeg ser hver Dag Rekrutterne fra Sølvgadens Kaserne vandre den lange Vej ud til Valby Fæled uden Musik, og de komme hjem, synes mig, endda i ret god Kondition. Derimod høre vi hver Dag en lille Vagtparade trække her forbi Rigsdagsbygningen, og dens Musik kan maaske nok være til Fornøjelse for de faa Soldater, men den er mere til Fornøjelse for Byens Borgere. Jeg tror altsaa, at Musikken ikke har saa stor Betydning for Hæren, som man gerne vil mene, men vi have haft den hidtil, og kostede den ikke for meget, skulde jeg ikke have noget imod, at den bibeholdtes. Jeg mener imidlertid, at de 368,000 Kr., som den koster, ere vel meget at anvende paa dette Omraade.

Dernæst er der af Højremindretallet stillet et Ændringsforslag til Lovforslaget angaaende Befæstningsanlæg om, at man inden 1922 skal optage Spørgsmaalet om, hvorledes København skal sikres mod Landsiden. Dette kan jeg ikke tilraade at stemme for: Det vil staa enhver Regering frit at tage Spørgsmaalet op naar som helst, baade før og efter 1922, men at udtale her, at det skal være en Pligt for Regeringen at tage det op, ser jeg ikke, der er nogen som helst Grund til. Vel vilde alle være stillede saaledes, at de ikke havde bundet sig, selv om dette vedtoges. Det kunde heller ikke siges om mig, at jeg — hvis jeg skulde sidde i Rigsdagen til 1922, hvad neppe bliver Tilfældet — var bunden, selv om jeg anbefalede dette Forslag — jeg vilde ikke føle mig bunden —

men der vil alligevel være et Agitationsstof deri, som vil kunne bruges, og Sagen kan i det hele ikke gavnnes ved den Bestemmelse.

Man har fra alle Sider, fra Højre, Radikale og Socialdemokrater, stillet os i Udsigt, at Kampen vil vedblive. Navnlig er det fra Højres Side gjort gældende, at de ville bestræbe sig for at vende Stemningen saaledes, at vi kunne faa København sikret mod Landsiden — paa lovlige Vis selvfølgelig — ogsaa efter 1922. Jeg vil advare Dem noget derimod. Jeg tror ikke, det i det hele vil gavne at have denne Strid gaaende. Ja, dersom det gaar, som jeg mener, det vil, at De snarere ville skade det, De ville gavne ved at agitere paa den Maade, De hidtil have gjort, kunde det fra mit Standpunkt være ligegyldigt. Jeg ønsker jo ikke København sikret fra Landsiden, i alt Fald ikke i dette Øjeblik. Jeg kan ikke godt tænke mig, at jeg, som har været imod denne Foranstaltning i saa mange Aar, skulde komme til at se anderledes paa det i den Tid, jeg har tilbage. Men jeg tror, De hellere skulde lade den Ting være. Skulde der ske noget i Mellemtiden, som kan forandre Synspunkterne, er det en anden Sag. Fra den anden Side venter jeg jo ikke Fred.

For øvrigt skal jeg ikke gaa ind paa ret mange af de Udtalelser, der ere fremsatte her i de forløbne Dage, men der er to Hovedpunkter, der ere komne frem Gang efter Gang, som jeg ikke godt kan lade være at sige noget til. Det er først denne Paastand om Kulisseforhandlinger, dette, at man stadig hævder, at det, vi nu staa overfor, er noget, som er blevet til ved hemmelige Forhandlinger, noget, som Lovgivningsmagten ikke har haft noget som helst med at gøre og ikke har haft tilstrækkelig Indflydelse paa. Det var det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), der først fremsatte det, og det har fundet Tilslutning baade hos det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) og hos det ærede Medlem fra Rudkøbing (P. Munch), som senere havde Ordet. Denne Paastand er jo slet ikke rigtig. Tværtimod, der har neppe nogen Sinde ligget en nogenlunde betydelig Sag paa Rigsdagens Bord, der har været i den Grad gennemdrøftet som netop denne. Den laa i Forsvarskommissionen i lange Aar — for længe mente mange. Forsvarskommissionen afgav for et Aar siden en meget omfangsrig Betænkning, og jeg antager, den belyste de Spørgsmaal, som